

ÖRÖMHÍR

IX. évfolyam 4. szám

2022. Különszám

A zalaegerszegi Szűz Mária Szeplőtelen Szíve Plébánia magazinja

Élj úgy, hogy kérdezzenek!

Még papnövendék koromban vettem részt egy lelkigyakorlaton, amikor megütötte a fületem egy nagyon érdekes mondat: „Ne beszélj Jézusról, ha nem kérdezznek! De élj úgy, hogy kérdezzenek!” Ismét bevillant ez a gondolat, amikor plébániánk magazinjának különszámához készülődtem. Mert ezekben a számokban plébániánk egy-egy hívő tagját kérjük meg, hogy „pár sorban” foglalja össze életét és azt, miként alakult hite, Istennel való kapcsolata.

Nagyon nem lehet egyszerű erről beszélni, pláne nem a nagy nyilvánosság előtt. Mert ez egy olyan személyes dolog, amiről nem beszélgetünk akárkivel. Időjárásról, filmekről, egy-egy kiránduláson szerzett él-

ményekről, munkahelyi dogokról bárkivel, bármikor cseverészhetünk, na, de a hitünkről?, azt már nem!

Nekünk most mégis van pár emberünk, aki vállalja, hogy nemcsak odaül mellénk a templomban, nemcsak a hangját halljuk imádság közben, vagy éppen felolvasást vállalva, nemcsak azt látjuk, hogy imádkozva vesz részt egy-egy ünnepünkön, vagy tesz-vesz az előkészületekben, hanem mesélnék nekünk. Elmondanak valamit, ami személyes, egyedi, bensőséges. Ezért nekünk nem szabad ezzel visszaélni, hanem tanulni kell belőle. És erőt meríteni, hogy a küzdelmeik, vívódásaik, vagy amikor szárnyaltak, ezek nekünk is erőt adjanak.

Amit mondanak, talán azért is hiteles, mert előbb láttuk őket, és amit láttunk, az valami mélyebbről beszélt, mint amit a felszínen elsőre észrevehetünk. Ők sem hibátlanok és nem különlegesebbek, mint mások, csak most bátrak, hogy minket is bátorítsanak. Láttuk életük egy-egy szeletét és ez alapján most kérjük, hogy meséljenek Jézusról!

Köszönöm valamennyiüknek, hogy vállalkoztak erre a feladatra! Remélem minden kedves olvasónkat örömmel és erővel tölt majd el, hogy életüket és hitüket látja! És már készülhetnek is, hogy jövőre esetleg ki válalkozik majd arra, hogy úgy él, hogy kérdezhessük Jézusról...

INTERJÚ

János atyával Dr. Sárközi Violetta beszélget

Négy éve a plébánián

– S.V.: **Négy éve kerültél a plébániára, mint plébániai kormányzó. A plébánia honlapjára felkerült bemutatkozásodban azt írtad, ez a templom akkor épült, amikor hivatásod is bontakozott. Ezért papi lelkiseged egyidős ezzel a templommal? Mik ezek a szálak?**

– Gimnazista voltam, amikor Stróber László atya azzal állt elé, hogy épül itt egy templom, nézzük meg! Én akkor még azt sem tudtam, hol van egyáltalán a kertváros, melyik része Egerszegnek, mert gimisként nem ezzel foglalkoztam, hogy Egerszeget térképezsem fel. De valahol itt kezdődik el a templommal való kapcsolat, hogy azt láttuk László atyán, hogy örül ennek a templomnak és büszkén mutatja meg nekünk, fiataloknak. Annak ellenére, hogy tudta nagyon jól, hogy lehet, minket annyira nem is érdekel. De büszkén mutatta meg nekünk. Már ez is mutatta, hogy a templom már akkor várt engem, amikor én még nem is érdeklődtem iránta. Viszont voltak az évek során olyan alkalmak, amikor úgy látogattam el ide, hogy nem tudtam, hogy valaha is lesz ilyen szoros kapcsolat. Ilyen volt Robi atyának plébánosi beiktatása, amikor András püspök atyát, mint titkár kísértem az ünnep-

segre. Volt egy olyan alkalom is, amikor Robi atya lelki gyakorlatra hívott meg, akkor sem tudtam még, hogy valaha is lesz közöm ehhez a templomhoz és a plébániához. Akkor is még csak idegenként jöttem ide.

Ezek a lelki szálak azért a hivatásommal mégiscsak összekapcsolódnak, mert az is tudom, hogy már akkor voltak, akik – lehet, hogy nem tudták, hogy plébánosuk lesz majd itt, de már – imádkoztak értem ebből a közösségből is, hiszen bekapcsolódtak a Brenner János imaszövetségbe. Az én hivatásomért is voltak, akik imádkoztak innen. Így aztán hivatásom és a templom kapcsolata általában nem a látható szálakon szövődik, hanem a láthatatlan területén. Csak a Jóisten tudja bogozgatni, hogy amikor én csak a fonákját látom, Ő tudja, hogy színe is van ennek az egésznek.

– S.V.: **Emlékszem az első, vasárnapi szentmisédre, amikor idekerültél. A hívek segítségét kérted. Elmondad, hogy ez az első plébániád, és csak elméletben tudod, hogy hogyan működik egy plébánia, vagy hogy milyen egy plébánia költségvetése. Hiszen**

előtte Szombathelyen voltál kollégiumi lelkivezető, Veres András püspök úr mellett voltál püspöki titkár, illetve két évig Rómában tanultál. Milyenek voltak az első napjaid nálunk?

– Az első napra kifejezetten jól emlékszem, mert hogy előtte éjjel érkeztem haza a római Minisztráns Világtalálkozó-ról. Egy busznyai fiatallal voltunk el. És mivel akkor már ezen változtatni nem lehetett, hogy pár nappal később kezdjem meg szolgálatomat és így „átszilipeljem az agyamat”, hogy innentől kezdve itt vagyok, egy teljesen új közegbe csöppentem bele. Éjnek idején álomra hajtottam a fejemet és másnap reggel úgy ébredtem, hogy na most akkor ez lesz az első találkozásom a hívekkel. Nagyon féltem, nagyon izgultam és tényleg azt sem tudtam, mihez is kezdjek majd. Mert noha misézni miséztem már, nem attól fél az ember, hogy szentmisét kell bemutatni. Ez már nem az újmisés félelem, hogy hogyan is kell misézni, hanem pár évvel a hátam mögött mégis egy teljesen új feladattal szembesülök.

Merthogy – ahogyan említetted is – voltam én már kollégiumi lelkivezető (ami egy nagyon sajátos területe az evangelizációnak, hogy fiatalok között hogyan is kell az evangéliumot hirdetni); Ezzel egyidőben voltam püspök atyának titkára: kismillió szertartáson vettünk részt Püspök atyával, ahogyan kísértem őt; tehát nem a szertartásoktól féltem, hanem egyszerűen attól, hogy egy teljesen

új feladat vár rám. Mit is jelent az, hogy én vagyok a felelőse annak, hogy itt mi van, kell, hogy valamit adjak, az emberek tőlem várnak valamit, ami az Istenhez vezetni őket. Azért ennek súlya van! Az első napokban ezek miatt nagyon izgultam. És, noha már 4 éve vagyok itt, ez az izgalmom még mindig bennem van, különösen egy-egy ünnep alkalmával, de ez az én lelki alkatom.

Az első időszakban szépen, lassan kezdtem megismereni, hogy milyen is itt a plébániai élet. Kezdem azzal, hogy ahogyan Robi atya átadta, azzal nagyon meg volt könnyítve a helyzetem. Igyekezett leírni, meg elmondani dolgokat, hogy mi az, amit ő átad, mi az amiből elindulhatok, és kb. merre menjen tovább?

A közvetlen munkatársaimmal is érdekes volt az első találkozás, számukra is egy teljesen új helyzet volt. Vagy, ahogyan meghívtak a hívek, hogy menjek el hozzájuk. Akik akkor elhívtak, azokra volt időm. De most ez már totál felborult, hiszen olyan sokakkal van kapcsolat, hogy amikor meghív, akkor naptár elő és keresnem kell, hogy mikor van a következő lehetőség. Az első alkalmak, napok nagyon intenzívek voltak. Nagyon kedves és bensőséges találkozások tudtak lenni. Volt protokolláris része is, hogy mint újonnan érkezett pap nemcsak a szomszédos plébániáknak kellett bemutatkozni, hanem mindazoknak, akik a társadalmi életben, közösségi életben aktívan jelen vannak. Fiatal papként nekik is illett köszönöm, hogy na, megérkeztem. Ez is időt vitt el.

Nemrégem akadt a kezembe egy mappa, amit minden-hova vittem magammal. Egy jegyzetomb, egy napló, amibe mindig írtam, mert annyi új impulzus ért, meg annyi információ, hogy képtelen voltam fejben tartani. Ezeket akkor felírogattam – most ezeket érdekes visszaneézni: az indulási időszakban mit is kellett felírogatni magamnak...

Azóta nagyon sok idő eltelt, sok minden változott bennem is meg a környezetemben is. Sajnos nem sikerült mindenkit megismernem. Mentségemre szóljon, hogy egy papíron 12000-es városrészben vagyunk, abból 6000 a katolikus. Van-e annyi perc egyáltalán, hogy mindenki-vel intenzív kapcsolatot tartsak? Ha a vasárnap templomba járókkal, durván egy 600 fővel tudok-e személyes kapcsolatot tartani? Erre is nem a válaszom. Szerintem még nem tudtam mind a 600 emberrel személyes kapcsolatot kiépíteni, akik veszik a fáradságot és vasárnapról vasárnapra eljönnek a templomba, nem miattam, hanem az Istennel való kapcsolatukat építeni, és ebbe belekapcsolódom én is valamilyen formában. Nagy könnyebbség, ha van egy kisebb csoport, akik összejönnek valamilyen formában és akkor velük ott közösen tudok találkozni. Pl. Elsőpéntekesek, elsőcsütörtökösök akikkel havonta találkozok, vagy a plébániai kisebb csoportok. Így könnyebb tartani kapcsolatot.

Olyan is előfordult már, hogy odaléptem valakihez, hogy hol van XY, mert már régen láttam, és azt válaszolta: „ja, ő nem is ismeri”. Van olyan érzésem, hogy jobban ismerem embereket, mint az itteniek, merthogy én esetleg már név szerint is megszólítottam, beszélgettem vele.

– **S.V.: Ugyanabban a bemutatkozásban egy szép képpel írtad le feladatodat. Úgy fogalmaztál: „a kertváros lelki erőművének kazánfűtője vagy. Vagyis munkás, de csodálatos feladat vár itt rád” Sok dolog történt a plébánia életében és ez neked is sok feladatot adott. Lelkigyakorlat, zarándoklat, plébániai bált, búcsút, táborokat szerveztél, hogy csak néhányat említsek a mindennapi mise, gyóntatás és hitoktatás mellett. Megtaláltak a feladatok. Jól működik szerinted ez az erőmű?**

– Az erőmű jól működik, de hogy én hogyan működöm benne, az bennem is mindig egy ilyen frusztrációt okoz, hogy vajon jól csinálom-e, amit csinálok. De, ha visszatérek a hasonlathoz – amit nem tudom, honnan találtam ki, de most is tetszik – lelki erőmű van itt. Az erőmű erő ad még a kazánfűtőnek is. Az erőmű nem válogat, hogy ki az, aki fűti. (A hagyományos erőműre is igaz, hogy) annak is energiát biztosít, aki benne van, meg annak is, aki csak tudomásul veszi, hogy van erőmű. A templom nekem is erőforrásom. Kár lenne kihagynom ebből a tanúságtételből, hogy én nemcsak melósa vagyok ennek a helynek, hanem én is erőt merítetek. Amikor a feladatok sokaságával találkozom, akkor azért azt is be kell vallanom, hogy vala-

honnan én is kapom hozzá az erőt. A templom, a hívek közössége, egyáltalán az itt lét... Ez nem csak veszi el az energiát, hanem nagyon sok mindent tanulok és közben nagyon sok mindent kapok a templomtól, benne a mi Istenünktől, a Szűzanya közbenjárására, a hívek segítségével, stb. Szóval nekem is erőforrásom!

Azt is be kell vallani, hogy a kazánfűtővel is megtörténik, hogy bekoszolódik és elfárad. Hogy igenis van olyan, amikor a munka az tud teherré lenni, „édes iga és könnyű teher” /vö. Mt 11,30/, de azért nekem az nem egyszerű dolog, hogy ebben minden nap helytálljak. Van, amikor elfáradok benne, és nagyon sajnálom, hogy olyankor nem tudok 100%-ot adni mindenkinek. De igyekszem olyankor mindig mielőbb regenerálódni és újra teljes erővel pörögni. Az, hogy a kazánfűtő ruhája, vagyis az én ruhám is szenes lesz, megesik. Egyszer Fazakas Márton apát úr mondta „az, aki malomba jár, ne csodálkozzon, ha lisztes lesz a ruhája”. Ennek két oldala van: ha olyan helyre járok, akkor rám is ragad a világ mocskából, ha pedig amolyan helyen járok, akkor rám is hull valami Isten kegyelméből. Az itteni munka, a kihívások hatnak rám negatívan is, mert elfárad az ember, de biztos vagyok benne, hogy rám is hat, akár egy szentségimádás, akár egy szép szentmise.

Amikor ide kerültem, az első nagy rendezvényünk volt a CsaládKapocs elnevezésű egyházmegyei családi lelki nap volt. Annak szervezése kapcsán élhettem át, hogy azokkal a házaspárokkal dolgozhatom együtt, akik aktívan bekapcsolódnak az Egyház életébe. Óriási volt látni és megélni, hogy ezt az igát nem egyedül kell húznom, a kazánt nem egyedül fűtöm. Amikor püspök atya ide helyezett, azzal meghatározó személy lettem én is, de nem vagyok egyedül. Már az első időszakban megtapasztaltam azt, hogy mit jelent az, hogy egy közösségnek a tagja vagyok, mások munkájába állok bele én is (vö. Jn 4,38). Nagyon érdekes, a kazánfűtést továbbra is szeretem és nekem is erőt ad ez az erőmű!

– **S.V.: És kaptál két nagy építkezést is: bazitai templom felújítását és a Szent József Közösségi Ház felépítését is. Itt már nemcsak munkás vagy, hanem tervező is. Hogyan boldogulsz ebben a szerepben?**

– Itt megint csak azt kell mondanom, hogy nem egyedül teszem, nagyon sokan dolgozunk ezeken és gondviselés-szerű az a feladat is, amivel az ember találkozik. Mert-hogy én nem feltétlenül akartam sem építkezni, sem felújítani, mert nem ez volt a papi álmom, hogy én hadd építsek és újíthassak. A szükség nagy úr – szoktuk mondani. A bazitai templomra nagyon ráfért, összetettebb volt a probléma, mint, amit lehetett látni. De mind esztétikumra, mind állagra tényleg gondok voltak, neki kellett állni. Egy jól elhúzódó feladat volt mert amit tudtunk, azt társadalmi munkával oldottunk meg. Ez is közösség-formáló erő volt. Amikor a férfiakkal, ütve-fúrónak fe-

szülve véstük a vakolatot. A templomnál való dolgozás is össze tudott kovácsolni. Óriási ereje van ennek, közösséget épít még a felújítás is.

A Közösségi Háznál gondviselészerű volt, ahogyan elindult, ahogyan támogatást kaptunk, ahogyan az ötlet fölmerült, vagy hogy egyáltalán megléptük. Amilyen világot élünk most, aligha hiszem, hogy ennek valaha most itt a közeljövőben neki mernénk állni. Úgy elugrottak az árak is. Az utolsó pillanatba indultunk neki. Úgyhogy nagyon bizakodó vagyok a tekintetben, hogy valóban a közösség javát fogja szolgálni. Kérdésedre a válaszom, hogy nem egyedül kell dolgoznom! Nagy segítség hogy szakemberek vannak segítségünkre. Nem vágytam rá, de ha most ezt kell csinálni, akkor örömmel végezzük a közösség javára.

– S.V.: Tíz éve, 2012-ben szenteltek pappá. Jelmondatodul Jézus főpapi imájának egy sorát választottad János evangéliumából: „Értük szentelem magam, hogy ők is meg legyenek szentelve az igazságban.” /Jn 17,19/. Tíz év távlatából visszatekintve, hogyan éled meg papságodat? Azt kaptad a Jóistentől, amit kértél?

– Talán ez a legnehezebb kérdésed, mert érzelmileg is megérint továbbra is a mondat. Ráadásul társítom hozzá. Jézus tényleg értünk szentelte önmagát, vajon én merem-e ezt minden nap vállalni? Azt a jézusi küldetést, hogy másokért szentelem az életemet és minden nap így indulok neki, hogy ma is szeretnék tenni valamit másokért. Akár lelkiekben, akár látható formában, de másokért élni. Hajt ez és erőt ad.

Egy másik dolog, hogy az újmiséés emlékképemen a Mindszenty iskola kápolnájának keresztútjáról az a kép van, amikor Szent János apostol és a Szűzanya ott áll a keresztnél, és Szent János apostol felnéz Jézusra. Ugyanezt kell csinálnom: Értük szentelem magam, de folyamatosan Jézusra tekintve. Ezt fontosnak tartom, mert különben felőrölném magamat.

Jézus, mit vársz, hogy másokért tegyek? Sokszor előjön ez a jelmondat, továbbra is meghatározza papi küldetésemet. Az idei év, hogy tíz éve szenteltek pappá, különlegesen megélt pillanat volt az a reggeli szentmise, amit az évfordulón bemutattam, vagy újmiséés évfordulója a hitantábori utolsó szentmisével lett megünnepelve. A fiatalokkal úgy adtam hálát, hogy egész nap pörgünk, boldog pap vagyok, talán az Egyházmegye legboldogabb papjainak egyike vagyok. Boldogan csinálok!

TANÚÁGTÉTEL

Bertoldi Alex

Egy plébánia az erős egyház-közösséget jelenti

Bertoldi Alex vagyok, egy 19 éves srác, aki több-kevesebb alkalommal jár misére. Na jó, ez amúgy nagyon lazán hangzik, pedig tényleg igyekszem hetente eljutni a vasárnapi szentmisékre. Számomra hívó ember az, aki próbálja minden nap betartani a Tíz parancsolatot, misére jár, gyón és áldozik. Valamilyen szinten én is annak tartom magam, ehhez környezetem teljesen átlagosan viszonyul, azaz például nem néznek furcsának érte. Azonban nincsenek példaképeim a hitben.

Magamon kívül, a családomban, közeli barátaim segítenek abban, hogy olyan ember legyek amilyen valójában is szeretnék. Nagyon jó dolognak tartom a plébániát, a hittel kapcsolatos közösségeket. Számomra egy plébánia az erős egyház-közösséget jelenti. Általában minden reggel és este imádkozom. János atya arra figyelte fel, hogy általában megállok hátul az ajtóban, ezt azért teszem, mert az utóbbi időben sokat készültem az érettségire ugye ezt mind ülve, emiatt gondoltam nem árt egy kis állóképesség gyakorlás.

Egy félig magyar és félig olasz ember vagyok, mindkét nemzet tulajdonságaival. Édesapám Verona melletti kis faluból származik, ide évente egyszer szoktunk elmenni vele. Kiskoromban szüleim elváltak, ami megviselt akkor, de ugyanúgy tartom mindkettőjükkel a kapcsolatot.

Vendéglátást tanulok, ebben is dolgozom, és jelenleg ezen a vonalon szeretnék is tovább haladni az életben. Idén érettségiztem, és maradok a plusz I azaz technikai évre.

„Kezdődik az ének, az Úr fölségének”

1942. november 30-án születtem, Babosdöbrétén. Ha a Jóisten megadja érnem, akkor idén betöltöm a 80. évemet. Vallásos családban nőttem fel: Pannival és Pirivel. Odahaza nagy gazdaság volt, állatokkal (tehenek, bikák, tyúkok), mindennel.

Kiskoromban nagyon sok idő töltöttem a nagyszüleimnél. Édesanyám apukája és anyukája neveltek fel, kiskoromban náluk maradtam és onnan mentem férjhez. Szinte sírok, ha belegondolok, milyen szép életem volt! Nagymamám le volt épülve és segítségre szorult. Gyerekként megfogtam a kezét és így mentünk misére. Mi a fiunkat is nagyon vallásosan neveltük: minisztráns volt nagyon sokáig! Volt, hogy Cseke atyát kísérték temetésre is!

Nagyapám egyházközségi tag volt, így nagyon sokan megfordultak nálunk papok, de még a püspök is. Eszembe van, amikor nagyapámhoz bejöttek a papok, mi nagymamámmal meg a gyerekek hallottuk, hogy milyen jókat beszélgetnek, meg nevetnek. Nagyon szerettek járni a nagyapámhoz, mert ott mindent megbeszélgethettek.

A férjem, amikor megismerte őket, nagyon megszerették, mert ő is nagyon vallásos volt. Nagyon jól megértették egymást, mert tudtak szeretetben együtt dolgozni, beszélgetni. Ez az egyik nagy baj, hogy a maiak nem mennek templomba. Miért nem mennek? Pedig most nagyon szép a

templomunk! Amikor bementem, azt mondtam: „Szűzanyám, milyen szép lett ez a templom!” Minden nagyon gyönyörű!

Míg tudtam, nagyon sokat mentem takarítani a templomot. De ezt már Babosdöbrétén megszoktam, ott kántorizáltunk, énekar is volt. Egy alkalommal, bérmálás volt, a püspök úr jött. Amikor kiállt a kapuból, nagyon énekeltek. Elment egy jó darabig lefelé, de visszajött hátrának, mert mi meg mondtuk az éneket. Akkor abbahagytuk az éneket, a püspök odajött és a könnyei potyogtak, hogy nem tud elmenni, és énekeljünk el még egy éneket. Kedvenc énekem: „Kezdődik az ének, az Úr fölségének” - Ezt nagyon szeretem!

Hová lett a világból az, amikor a templomba mentek és barátokoztak és imádkoztak? Amikor lányok voltunk, felöltöztünk, befönték a hajunkat és odakiáltották, hogy „elmond az olvasót!” És mi gyerekek együtt mentünk a templomba, és nyitottuk fel... Teljesen más volt, mint most. Bár azért itt is már kezdenek jönni, vannak nagyon aranyosak!

Amikor ide kerültem Bazitára, itt is nagyon aranyosak voltak a körülöttünk élő idős nénik. Az akkori alsó-és felső szomszédok is nagyon vallásosak voltak, bár az is igaz, hogy szinte mindegyik rokonom volt valahogyan. Így lehetett igazán boldo-

gan élni! Egyszer azt mondta valaki: „olyan rossz a szervezetem!” – mondtam neki: „menj el templomba!”

Garaminé Piroska el szokott hozzám jönni imádkozni és megtanultuk, hogyan kell horgolni. Sok évtizede, hogy megtanultam horgolni. Készítettünk kis terítőket, karácsonyfa díszeket. Közösen szoktunk imádkozni az unokákért. Döbrétén az iskolában tanultam meg az alapokat. De ott az iskolában jártunk énekkarra is, mert más összefüggés volt a templommal, mint itt.

Még gyerekek voltunk, amikor mise előtt énekeltek. Hajnali mise előtt, ha nem érkezett az atya, akkor több imát és éneket is elkezdtünk.

A fiataloknak azt tanácsolnám, imádkozzanak családjukért, szülőkért, betegekért! És menjenek el a templomba! Én alapba is nyugodt vagyok, de ott, a templomban nyugszik meg igazán az ember!

Milyen színes tud lenni a Mi hitünk!

„Ízleljétek meg és lássátok, hogy milyen édes az Úr, boldog az ember, aki Őbenne bíz!” (Zsolt 34,9)

Egy kis faluból, Győrasszonyfáról származom, amely a Pannonhalmi Apátság szomszédságában fekszik. Sokszor gondolok vissza a gyermekeveimre, amikor Nagymamám kézen fogva mentünk a hétköznapi misérőlórszfűzre. Ekkor még csak óvodás-kisiskolás korú voltam, de már ekkor elültették bennem a hit apró magvait.

Vallásos családból származom, ahol gyermekkoromtól kezdve azt láttam és tapasztaltam, hogy a vasárnapot

megszenteljük, szentmise hallgatással, majd pihenéssel és közösen eltöltött családi ebéddel-beszélgetéssel-kirándulással. Olyan szerencsés helyzetben voltam, hogy a rokonság, keresztanyukám, nagyszülők, unokatestvér mindenki a szomszédokban lakott, így mi a szentmisén minden vasárnap együtt tudtunk részt venni. Nekem ez nagy biztosságot és szilárd alapot adott a további életemben.

Példaképp számomra a gyermekkori plébánosom, egy pannonhalmi bencés Atya, aki igazán kedvességgel és jó szóval terelte a gyermekeket a Jóisten felé. Prédikációi még ma is a fülemben csengenek, ahogy közérthetően a

gyermekek nyelvén közölte Isten igéjét egy-egy mesében átszótt történettel.

Szerencsésnek mondhatom magam, mert a családom mindig mellettem állt és jó példával állt elő a vallás gyakorlásában. Így szinte bele nőttem-születtem ebbe az életformában. Természetes volt számomra a hétköznapi, illetve vasárnapi szentmise hallgatás, szívesen szolgáltam az Úr asztalánál, egészen kicsi koromban ministránsként, majd ahogy növekedtem örömmel olvastam fel Isten igéjét és zsoltárokat énekeltem.

Aztán eljöttek a középiskolai évek, ahol szintén katolikus gimnáziumot választottunk szüleimmel a továbbtanuláshoz. Ebben a korban kezdtem azt érezni, hogy a vallás számomra egy kötelesség, olyan, mint egy tananyag, amit teljesíteni kell, hogy ki legyen pipálva. Sajnos nem is mindig éreztem jól magam ebben a közegben, sok megpróbáltatás kudarc ért, amiért a Jóistent okoltam, hogy ha szeret, biztosan nem hagyná, hogy ezek történjenek velem. Egyetlen örömet az iskolai kórusban való éneklés adott, akikkel szentmiséken is énekelünk, ez öröm volt számomra, ebben éreztem úgy, hogy igazán önmagam lehetek és az ének által mégis kapcsolódhatok a Jóistenhez.

A főiskolai években Sopronban tanultam óvodapedagógusnak, ahol, ha nem lett volna a hit, bizony elvesztem volna az egyetem „nagyvilági” létében. Mivel vallásomat gyakorló fiatal voltam, felvételt nyertem a Szent Pál Katolikus Szakkollégiumba, ahol egy igazi aktív, vallásos fiatalok csapatának a tagja lehettem. Nem laktunk itt sokan, maroknyi közösség voltunk, de mindenki tenni akart és szolgálni az Urat a maga sajátos módján. Itt éreztem először azt, hogy a vallásom segített abban, hogy szerető közösséghez tartozzam, életre szóló, igaz barátságokat tudjak kötni, olyan emberekkel, akikkel egy a nézetünk. Örömmel gondolok vissza az itt eltöltött éveimre, annyi kedves emlékem van, a közösen elmondott komplementoriumok a nap végén, a lelkigyakorlatos hétvégék, gitáros szentmisék, farsangi bál, illetve itt ismerhettem meg a görögkatolikus vallást egy barátom által. Úgy érzem ez segített hozzá, hogy akkor abban az élethelyzetben mélyüljön a hitem. Megtapasztalhattam, hogy milyen színes tud lenni a Mi hitünk.

A főiskoláról kikerülve a munka, párkeresés-társkeresés időszakában bizony voltak mély pontjai az életemnek, amikor, úgy érzetem „elhagyott” az Isten, mert nem úgy alakultak a dolgok, ahogyan azt én elgondoltam. Ez egy nagy szakadás volt számomra, ahonnan nem volt egyszerű felállni és újra kezdeni, sokat vívódtam és dacoltam, úgy éreztem nincs értelme semminek, se az imának, se a szentmise hallgatásnak. Kötelességből elmentem, de folyamatosan „háború” dúlt bennem, és nem bírtam megnyugodni.

Így történt, hogy a párkapcsolatom elején, egy ideig, Isten törvényeinek nem tetszőn éltem, élettársi kapcsolatban. Ez alatt az idő alatt, bár boldognak gondoltam magam, belül mégis éreztem, hogy hiányzik valami – üresség volt a lelkem mélyén. Körülbelül egy évig tartott ez az időszak, amikor éreztem, hogy én ennél többre

vágyom, boldogtalan vagyok az Isten nélküli életben, hogy nem tudok szentségekhez járulni.

Szerencsére ez az időszak nem tartott sokáig, az újrakezdéshez és felálláshoz pedig kaptam segítő társakat, egy-egy embert, aki hasonló nehézségeken ment keresztül, mint én, illetve segítő jobbot nyújtó plébánosokat, akik tudták orvosolni lelkem fájalmát.

Csodával határos módon, amint ez az elhatározás megfogalmazódott bennem, kezdtek jóra fordulni a dolgok, a Párom beleegyezett, hogy kössünk Szentségi házasságot. A Jegyesoktatás időszak mindkettőnk számára gyümölcsöző volt, amire a mai napig örömmel emlékezünk vissza és gyakran idézünk fel belőle pillanatokat.

A következő csodálatos dolog számunkra az volt, hogy Isten nagyon gyorsan megajándékozott minket a gyermekáldás kegyelmével, így történt, hogy az első házassági évfordulónkat már a 2 hónapos Kislányunk keresztelőjével ünnepelhetjük meg.

Nagy öröm volt számunkra, hogy a plébánia segítségével, mi is igénybe vettük a Vándorbölcsőt, ami egy csodálatos dolog, Kislányunk nagyon szeretett pihenni benne, de ami a legjobb érzés volt, hogy tudtuk sokan imádkoznak újszülött Gyermeünkért, a kis bölcsőlakóért. Ez egy csodás kezdeményezés, amit más plébániákon nem tapasztaltam, nem hallottam róla.

Bár az élet messzire sodort a családomtól, szülőfalumtól, de nagy boldogsággal tölt el, hogy tagja lehetek itt a plébániai közösségnek. Jó érzés, hogy itt igazán egy élő közösség van, akiknek tagjai nyitottak és befogadók. Mindenkinek van a másikhöz egy-egy kedves szava, illetve tudjuk, hogy az egymásért, a közösségért végzett ima áthatja az ide járók életét.

Bízom benne, hogy ezt az élő hitet tudom majd továbbadni Férfjemnek és Gyermekeimnek.

Énekelni Máriáról

Napjaink felgyorsult világában rendkívül sok és sokfajta zenei hatás ér bennünket. Sokan vagyunk, akik különféle hangszereken játszunk, vagy szívesen járunk hangversenyre, rádiót, hanghordozókat hallgatunk, de talán legtöbbször hívő keresztényként a szentmisén vagyunk részesei valamilyen zenei megnyilvánulásnak. A keresztény ének és zene az Istennel való kapcsolattartás eszköze, vagyis imádság.

Szüleimnek köszönhetem, hogy vallásos légkörben nevelkedtem a rábaközi Szany falujában. Gyermekkorom meghatározó élményei voltak a májusi litániák, Mária imádságok és énekek, pásztorjátékban való részvétel, ahol többnyire mindig énekes szerepeket kaptam (8. osztályos koromban már Mária szerepét is kiderítettem), énekes foglalkozások, ministráns találkozók, hittanórák, elsőáldozáson való éneklés. Később pedig a liturgia zenei szolgálata a szentmiséken, Dalárda férfikar vezetése, hittan-ének tanítás a helyi iskolában.

Az akkori plébánosomtól ajándékba kaptam, hogy 16 évesen elvitt a híres lourdes-i Szűzanyához. Nagy tiszteletője ma is Máriának, mert a lourdes-i jelenés napján született. Felejthetetlen élményben volt részem, amikor az esti gyertyás körmeneten egyedül énekelhettem magyarul a lourdes-i ének 18 versszakának egyikét a hatalmas hömpölygő sokaság jelenlétében. Csodálatos volt látni a sok gyertyát, ahogy az „Ave, ave, ave Maria” refrénre a magasba emelkedtek és különböző nyelveken együtt kérték a Szűzanya közbenjárását.

Közös imádságunk egyik legfontosabb módja az éneklés. Maga a Szentlélek tanítja az Egyházat, azaz minket énekelni. Az éneklést ajándékba kaptuk. Bennünk rejlő kincs, szüntelen istenkeresésünk eszköze. Isten dicsőségére énekelünk, megszentelődünk általa. Többször megtapasztaltam, hogy az olyan ének, amely kapcsolatot tart Istennel, amelynek igazából ő a forrása, gyógyítja a lelkeket, kiűzve a sivárságot és az igénytelenséget.

Megszentelt Mária kép a ház alapjába

Szent Ágoston írja, hogy „a zenét Isten nagylelkűségében adta az ember számára, hogy az magasztosabb dolgokra vezessen minket.” „Qui bene cantat bis orat”, azaz kétszeresen imádkozik, aki jól énekel. Máskor pedig ezt írja: „Cantare amantis est”, az énekel, aki szeret.

Példaképem a Boldogságos Szűzanya, aki oltalmat jelent, vigaszt nyújt és mutatja az utat az ő Szent Fia felé. Máriára leggyakrabban égi édesanyaként és közbenjáróként tekintek. Mintakép a hitben, kitartásban, a fájdalmak elviselésében. Az ő jelenléte átszövi a mindennapjaimat. Ez a valóságban úgy jelenik meg, hogy Máriára alapoztuk az életünket és a házunkat.

Évekkel ezelőtt Grácián testvértől kaptam egy Mária képet, amit azért adott, hogy amikor majd építkezünk, akkor ezt a megszentelt tárgyat tegyük a ház alapjába, hogy így is érezzük a Szent Szűz anyai gondviselését. Megfogadva az ő tanácsát, ma Mária a családi házunk biztos alapjaként óv és véd bennünket. Hála van a szívemben, hogy így is kifejezhetem és érezhetem családommal az ő végtelen jóságát.

Nagy öröm és büszkeség számomra, hogy jómagam és családom több tagja is mind gyönyörű Mária

ünnepen születünk (Kisboldogasszony, Nagyboldogasszony, Gyümölcsoltó Boldogasszony, Fájdalmas Szűzanya), így még inkább csodálattal tekintek rá, imáimban, éneklésben boldogan dicsérem őt és most már nem egyedül, hanem családom minden tagjával együtt.

A közös zenélésünk öröme és szeretete a mi imádságunk az Isten és a szentek felé. Apró kis dolgokban igyekszem észrevenni és felismerni a Teremtő Isten gondoskodását. Kérem Máriát, hogy legyen velünk mindennapi teendőink közepette, hogy hozzá hasonlóan igent tudjunk mondani, sugározzuk otthonunkban a szeretet és a béke örömét és mindig lelkesen zengjük:

*(Alleluja!) Dicsérjétek az Urat
szentélyében, dicsérjétek égi
erődítményében!*

*Dicsérjétek hatalmas tetteiért, dicsérjétek
nagyságának teljességéért!*

*Dicsérjétek trombitaszóval, dicsérjétek
citerával és hárfával!*

*Dicsérjétek dobbal és táncsal, dicsérjétek
fuvolával és gitárral!*

*Dicsérjétek zengő cimbalommal,
dicsérjétek bűgő cimbalom hangjával!
Minden élő dicsérje az Urat! Alleluja!
(Zsolt150)*

Isten szeretetével élni kell

„Tudok cselekedeteidről, hogy nem vagy sem hideg, sem forró. Bárcsak hideg volnál, vagy forró! Így mivel langyos vagy, és sem forró, sem pedig hideg: kiköplek a számból.”
 „Akit én szeretek, megfeddem és megfenyítem: igyekezz tehát, és térj meg!” (Jel 3,15-16, 19)

Nehéz a hitemről beszélni úgy, hogy katolikus családban felnöve szinte készen kaptam mindent. Szombathelyen óvodás koromtól kezdve a hittanórák, vasárnapi szentmisék, hittantáborok, a cserkészlet és az ezekhez tartozó közösségek határozták meg az életemet. A családkban – azon kívül, hogy vasárnap elmentünk a szentmisére – sosem volt divat a hitünkről vagy egyáltalán az érzéseinkről beszélgetni. Mindig is csendes, „jógyerek” voltam (minden szülő álma), nem igazán történt semmi olyan sorsfordító esemény, ami miatt a Jóistennel való kapcsolatomon komolyabban el kellett volna gondolkodnom. Az így kialakult kellemes rutinban éltem le az első 20 évemet, bár most utólag visszatekintve úgy érzem, hogy inkább csak sodródtam, különösebb tudatosság nélkül.

Egyetemi éveim elején jártam még, amikor édesapám hirtelen meghalt. Az ember azt gondolná, hogy ha valami, akkor egy ilyen tragédia radikális változtatásra készítet: vagy közelebb visz az Istenhez, vagy pont ellenkezőleg, Istennel és a vallással teljesen szembe fordít. De nem ez történt. Az életemben és az istenkapcsolatomban akkor úgy éreztem, hogy semmilyen lényegi változás nem következett be, hamar visszatértem a megszokott rutinhoz.

Csak később tudtam meg, hogy az otthoni plébániai közösségből akkor sokan imádkoztak a családjunkért és értem is. Szégyellem, de tudom, hogy én magam nem sokat tettem, ezért valószínűleg nekik is köszönhetem, hogy a nagy megpróbáltatás miatt nem lázadtam fel Isten ellen, és a hitnek a szikrája nem aludt ki teljesen, hanem valahol mélyen ott pislákkolt bennem.

Most, 30 felett már egyre gyakrabban érzem, hogy ez így önmagában kevés lesz, a gondtalan gyermekéveknek véget kell vetni és muszáj felelősségteljesen, komolyan szembe nézni önmagammal, az eddigi életemmel és legfőképp a hitemmel. Tudom-tudom, jobb később, mint soha :) Ebben a felismerésben komoly szerepe van annak is, hogy a Zalaegerszegre költözés után a feleségem révén bekapcsolódtam a kertvárosi plébánia életébe, közösségbe járunk, ahol egyre gyakrabban és megkerülhetetlenül kerülnek elő olyan témák, amik felkavarják bennem az állóvizet. Rá kellett ébrednem, hogy a felnőtt élethez felnőtt lelkiélet is szükséges.

A Jelenések Könyve így folytatódik: „Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem. Aki győz, annak megadom, hogy velem együtt üljön az én trónomon; mint ahogy én is győztem, és Atyámmal együtt ülök az ő trónján. Akinek van füle, hallja meg...!” (Jel 3, 20-22)

Úgy érzem, hogy a Jóistennek ez a megmagyarázhatatlan, feltétel nélküli szeretete és gondviselése egyszerre zavarba ejtő és megnyugtató. Zavarba ejt, mert az emberi logika azt diktálná, hogy ha nekem nem fontos az Isten, akkor én se legyek fontos Neki. És megnyugtató, mert a hétköznapi mókuskerekében rohanva folyamatosan érzem, hogy a Jóisten nem mondott le rólam, hanem a tenyerén hordoz és szép türelmesen már évek óta itt kopogtat.

Ha más mondaná, talán el sem hinném: szeretjük azt képzelni, hogy a hétköznapijainkat és az életünket és mindent is irányítani tudunk. Amit megálmodunk és kockás papíron megtervezünk az úgy is lesz. Hajlamosak vagyunk a lelkiéletünket is így, emberi mértékkel mérni és a logika keretei közé szorítani. Épp csak a lényegről feledkezünk meg, hogy az Istennel való kapcsolatunkban rajtunk kívül az Isten is jelen van. A nagy szerencsénk, hogy Ő nem a mi szabályaink szerint játszik: Isten irgalmának nem tudunk gátat vetni.

Hogyan élem meg a hitemet a hétköznapijaimban? Így, bukdácsolva de hálát adva az Isten irgalmasságáért. Fontos tanulság számomra, hogy nem elegendő csak és kizárólag Isten szeretetére hagyatkozni, és sodródni az élettel, hanem meg kell hallanunk, hogy zörget a szívünk ajtaján és válaszolnunk kell rá. Isten szeretetével élni kell, de nem visszaélni.

Fontos, hogy másokkal együtt tudjam megélni a hitemet

Római katolikus családban születtem második gyermekként. Jelenleg a szüleimmel és a bátyámmal együtt élek, 17 éves vagyok. Mióta az eszemet tudom, mindig jártam hittanra. Ezt kicsiként nem is egy nagy dologként fogtam fel, inkább csak úgy tekintettem rá, mint egy külön foglalkozásra. Ez a szemléletem 4. osztályos koromig tartott, mikor elsőáldozó lehettem. Az első gyónásomat is ebben az időben végezhettem el, ami már akkor is azzal az érzéssel töltött el, mintha egy kő esne le a szívemről, és a mai napig ugyanezt érzem szinte minden gyónásom után.

Az általános iskolás éveimet az Eötvös József Általános Iskolában kezdtem, az ott eltöltött pár év nagyon jó időszak volt számomra. Szerves részét képeztem az osztályközösségnek, sokszor bent voltam a pletykázkodásban, vitákban, de nagyon sok jó dologban is egyaránt. Sosem éreztem magam egyedül, szinte mindenkiel beszéltem az osztályomban, és a tanulmányi eredményeim is jók voltak. A tanáraimat is nagyon szerettem, akikre a mai napig boldogan emlékszem vissza. Viszont, mint mindenhol, itt is ütköztem nehéz helyzetekbe és voltak nehéz napjaim. Nem mindig boldogan mentem be, vagy éppen távoztam az iskolából, mert éppen összevesztem egy emberrel, vagy pedig rossz jegyet kaptam, ami akkoriban nagyon rosszul érintett. De ezeken mindig sikerült túllendülnöm, sokszor a szüleim segítségével.

Aztán egy nagy fordulópontra következett be az életemben, mikor az 5. osztályt egy másik iskolában, a Mindszenty József Általános Iskolában, teljesen új környezetben és idegen emberek társaságában kellett elkezdenem. Szerencsére egy nagyon befogadó osztályba kerültem, ezért nem volt nagyon nehéz a beilleszkedés. Sok új embert ismertem meg, és új barátokat is szereztem, és pár emberrel a mai napig tartom a kapcsolatot. Viszont a régi barátságaim hirtelen megszakadtak, ami nagyon nagy fájdalmat okozott nekem, és sokáig voltam szomorú emiatt. De ennek ellenére jól éreztem magam a felső évfolyamban is.

Az utolsó két évben már voltak nehézségeim, legfőképpen barátságok terén, de 2020. márciusától volt igazán nehéz, ami a Covidnak és az online oktatásnak volt köszönhető. Először úgy gondoltam, hogy mennyire jó, ha az utolsó pár hónapot a tanévből már nem kell az iskolában töltenem és egyedül lehetek otthon, de nagyon tévedtem. Nem tudott az osztály igazán elbúcsúzni egymástól, nem lehetett igazi ballagásunk, ezáltal számomra nem is volt akkora érték, mint amilyennek én elképzeltem, hogy lesz. Emiatt sokáig ürességet éreztem a szívemben. Eltelt egy nyár, senkiről nem tudtam semmit, még azokról sem, akikkel nagyon jó kapcsolatban voltam.

A gimnáziumot szintén a Mindszentyben kezdtem, ami ismerős környezet volt számomra. De sajnos a beilleszkedés terén nem voltak nagy sikereim, mivel a Covid miatt november környékén újra át kellett állnunk online oktatásba.

Akkor nagyon egyedül éreztem magam, alig ismertem az osztálytársaimat és nem volt kivel nagyon beszélnem, ráadásul újra ürességet kezdtem el érezni a lelkemben. Viszont ekkoriban írt rám csak úgy az egyik régi lány osztálytársam, akire legkevésbé számítottam. Elkezdtünk beszélgetni és volt alkalmam jobban megismerni őt, mint korábban az iskolában és a mai napig nagyon jóban vagyok vele. Ebben az időben voltak bérnyelvi felkészítő óráim, amik felkészítettek a szentség felvételére. Nem nagyon éreztem alkalmasnak magam arra, hogy magamhoz vegyem a Szentlelket, de muszáj volt. A védőszent választásánál nem is gondolkodtam sokat azon, hogy ki legyen az, mert Avilai Szent Terézt szerettem volna, akinek a nevét az a templom viseli, ahol szinte minden vasárnap reggeletem töltöm és fontos szerepet tölt be az életemben.

Miután megvolt az elegendő felkészítő óra, részesülhettem is a szentségben, ami 2021. áprilisában volt. Mikor megkaptam a szentséget, nem éreztem magam másnak, mint azelőtt. Egy különleges érzésre vártam, de nem éreztem semmit, inkább csak ürességet. Azt gondoltam, bennem van a hiba, hogy nem engedtem át igazán magam a Szentléleknek. Viszont így visszatekintve úgy gondolom, hogy nem szabad ezt siettetnem, mert az csak ront a helyzetemen. Inkább próbálok az életemben azt észrevenni, hogy hol volt éppen egy cselekedetemben a Szentlélek egyik ajándéka vagy hol tudom felhasználni azt.

Visszatérve az iskolához, májusban újra folytathattuk jelenléti oktatásban a tanulmányainkat. Furcsa érzés volt visszamenni, de mégis jobb, mintha otthon töltöttem volna az iskola végét is. Ezalatt az egy hónap alatt voltak olyan osztályprogramok, ahol jobban megismerhettem az osztálytársaim, főleg az osztálykiránduláson, ami meghatározó volt számomra. Ott pár embert jobban megismerhettem, akikkel a következő évben sokkal többet beszélgethettem, mint azelőtt, és remélem ez továbbra is így lesz.

A 10. osztály már sokkal jobban és gyorsabban telt el, nagyon jó társaságba kerültem, de azért azon kívül is tudtam beszélni más osztálytársaimmal is. A jövő évet pedig kis félelemmel, de boldogsággal vegyítve várom. Nagy kihívás lesz számomra a biológia és a kémia fakultáció, de már nagyon szeretnék az osztálytársaimmal is találkozni. De közben nem szabad elhanyagolnom az Istennel való kapcsolatomat és a törekvésemet arra, hogy jó ember legyek.

Hívónek lenni szerintem nem azt jelenti, hogy minden pillanatban tökéletes embernek kell lenni. Fontos, hogy tudjunk és akarjunk törekedni arra, hogy életünk során minél közelebb kerülhessünk Istenhez, de ne essünk át a képmutatás és a hamisság oldalára. Néha elgondolkodom azon, hogy egy helyzetben tényleg tiszta szívvel cselekedtem jót vagy pedig azért, hogy másoknak megfeleljek. Az imádságaim pedig tiszta szívből jönnek-e vagy inkább csak eszközként használom Istent. Meg kell tanulnom észre venni a kettő közötti különbséget.

Legtöbbször adott napszakokban imádkozom, mint például este az esti imát, amit saját gondolatokkal vagy kérésekkel kiegészítek, vagy étkezés előtt, de van, amikor a zenével fejezem ki magamat és mellé pedig gitározom, amit már két éve csinállok.

De ennek ellenére nem mindig tudatosítom magamban azt, hogy mennyire vagyok közel vagy távol Istentől. Van, amikor egy cselekedetem után gondolkodom el azon, hogy ez mennyire volt helyén való vagy éppen mennyire nem számított az, hogy hogyan döntött volna Isten. Egy egyszerű példa, ami gyakran előfordul velem, az étkezésnél való ima. Nem mindig teszem meg, akár éppen az adott környezettől félve, hogy hogyan reagálnak rá. Van, amikor kihagyok egy-két imát arra hivatkozva, hogy elfelejtettem vagy túl fáradt voltam hozzá.

A környezetem általában elfogadó a hitemmel kapcsolatban, talán azért is, mert az évem nagy részét egy egyházi iskolában töltöttem, ahol ezt nyugodtan tudom gyakorolni. Viszont, ha ezen kívül kerülök, nem nagyon szoktam említeni az embereknek. Talán az a legnagyobb félelmem, hogy kritizálják a hitem, akár el is kezdenének vitatkozni velem. Legjobban attól tartanék, ha egy olyan kérdést tennének fel, amire nem tudnék válaszolni, ebből kifolyólag pedig megkapnám a „szentfazék” jellemzőt és ezáltal hiteltelennek tűnnék. De szerencsére ilyen még nem fordult elő velem.

Sosem gúnyoltak, vagy bántottak ez miatt, de mindig megvolt bennem az érzés, hogyha egyszer kiszakadok majd a megszokott környezetemből, akkor mennyire lesz nehezebb a vallásom gyakorlása. De erre nem olyan rég kaptam cáfolatot az életemben, ami rádöbbenett arra, hogy találkozhatok nagyon jó és elfogadó emberekkel az egyházi közösségemen kívül is.

Ilyen volt számomra a 2022-es BESZ (Balatoni Elsősegélynyújtó Szolgálat) 5. turnusa, ahol sok tapasztalatot szereztem és sok embert megismerhettem. Mások voltak a nézeteik a világgal kapcsolatban és más dolgokat tapasztaltak meg, mint én, amitől nagyon tartottam és elzárkóztam. Összesen 10 napot töltöttem velük és volt időm őket megismerni, ha nem is közvetlenül. Az elején nagyon visszahúzódom voltam az idegen környezet és a saját félelmeim miatt. De ezt észre is vették rajtam és nagyon sok lelki segítséget kaptam olyanoktól is, akiktől tartottam.

Ilyenkor éreztem azt igazán, milyen, ha egy emberben meglátod Istent. Ez akkor nem is tudatosult bennem igazán, hanem most, amikor leírom ezeket a gondolatokat. Így jöttem rá arra, hogy aki nem feltétlenül hisz abban és nem azt az utat követi, mint én, attól még lehet egy nagyon jó szívű ember. Ez segített nekem abban, hogy próbáljam meg jobban észre venni az emberekben a jó dolgokat. Bennem is vannak rossz tulajdonságok és én sem vagyok büntetlen, talán ezért is tudom a példaimon keresztül leírni azt, hogy még sokat kell fejlődnöm a hitem erősítésében és megtalálni igazán, hogy hogyan lehetek jó ember és egyszerre önmagam is maradjak.

Egy másik történet az életemből, amikor tényleg nem kellett szégyellenem a hitemet, az „Ez az a nap!” koncerten volt. Itt nem kellett félnem a hitem felvállalásától, mert tudtam, hogy akik itt lesznek, hasonló nézeteik vannak, mint nekem. Még sosem voltam ilyen helyen, ezért nagyon izgatott voltam, hogy milyen lehet egy ilyen esemény. Nem is csalódtam, mivel számomra nagyon jók voltak a zenék és a hangulata a rendezvénynek. Voltak olyanok is, akik tanúságot tettek az életükről és meséltek egy-két történetet, hogy hogyan találkoztak Istennel az életük során és mennyire változtatta meg azt. Ezt mind nem kevesebb, mint 40 000 ember előtt tették meg az arcukat és a nevüket egyaránt felvállalva. Talán én is ezzel az írással valami hasonlót cselekszem, csak más formában. Elgondolkodtam a történeteiken, és rájöttem, hogy mennyire másképpen tud eljutni az emberekhez az Úr

üzenete. Van, aki egy véletlen folytán egy egyházi közösségbe botlik és ott is marad, vagy akár egy betegségből gyógyul meg.

A zenére visszatérve, sok műfajban hallhattam azt, ahogy dicsőítik Jézust, az Atyát és a Szentlelket. Az egész stadion zengett a dicsőítő zenéktől, amitől egy pillanatra azt hittem, mintha egy álom lenne. Sok ember egyszerre énekel, dicsőít és imádkozik, ezzel kiszakadva a hétköznapi napokból. Akkor tudatosult bennem igazán, hogy mennyire könnyű másokkal együtt a hitemet megélni és ilyen környezetben felvállalni azt. Ezért kell törekednem arra, hogy ez más környezetben se féljek megtenni. De tudom, ha bármi gondom van, tudom, hogy mindig van kihez fordulnom.

A legtöbb támogatást a családomtól, és a barátaimtól kapom, akik segítenek abban, hogy elfogadjam olyannak magam, amilyen vagyok. A szüleimen keresztül lehetek ma keresztény, akik úgy döntöttek, hogy fontos számukra az, ha én és a bátyám is meg vagyunk keresztelve, ezáltal az Egyház tagjai lehetünk. Ők döntöttek úgy, hogy fontos számukra az, hogy én megismerkedjem a vallással, ezért már kiskorom óta hittanra járok. De tőlük is nagyon sokat tanultam és sokat köszönhetek nekik.

Megtanítottak az alapvető tiszteletre, és mások elfogadására, vagy akár minden más hétköznapi dologra. De a legfontosabb és a legjobb, amit kaphattam tőlük, az a szeretet és törődés. Akármilyen jó vagy éppen rossz voltam, ők mindig szerettek és szeretnek engem és a mai napig számíthatok rájuk, akármi is történik velem. Ezért életem végéig hálás leszek.

A bátyám is mindig ott volt velem jóban, rosszban, sosem volt olyan, hogy ne tudtunk volna kibékülni, még akkor is, ha nagyon összevesztünk. Mindig számíthatok rá, és mindig tudok vele beszélni akár a problémáimról is, mert meghallgat és tanácsot is kapok, ha úgy van.

A barátaim pedig segítenek abban, hogy igazán megtaláljam önmagam és megtanuljam elfogadni önmagam és más embereket a hibáikkal együtt. Tőlük is sok szeretet és törődést kapok és számíthatok rájuk, ha bármi gondom van vagy akár csak beszélgetni és velük együtt szeretnék lenni.

Az évek folyamán azt vettem észre magamon, fontos számomra az, hogy másokkal együtt tudjam megélni a hitemet, legalább is rajtuk keresztül is közel tudok kerülni Istenhez. Erre akkor jöttem rá, amikor részt vettem az első Imatáboromon Jákon, ami 2018-ban volt. Akkor csak hallottam róla, hogy milyen jó itt a közössége a tábornak, mennyire jók a programok meg a hangulat. Elhatároztam, hogy kipróbálom, milyen és azóta sem bántam meg. Akkor éreztem legelőször közel magam Istenhez, ami azóta is megmaradt bennem.

Sokat beszélgettünk különböző evangéliumi szakaszokról, hogy hogyan kapcsolódhat a mai világhoz, vagy mit üzen számunkra. A közösség is nagyon barátságos és befogadó volt és itt vettem részt az első szentségimádáson, amire szintén a mai napig emlékszem és jó érzéssel tölt el, ha rágondolok.

De van, amikor egyedül is ugyanannyira jól tudom megélni a hitem, mintha közösségben lennék. Ami igazán közel tud vinni engem az Úrhoz, az számomra a zene. Van, amikor csoportban gitározunk egyházi zenétet, de amikor egyedül csinálom, vagy csak szimplán énekelek, az is nagyon jó érzéssel tölt el. A templomban is nagyon szívesen énekelem a régebbi stílusú egyházi dalokat, de közben ministrálok is.

10 éves koromban kezdtem el a bátyámmal együtt, ami a mai napig nem szakadt meg. Még egy ideig szeretném is folytatni, amíg lehet. Mert sokat adott nekem, még ha nem is mindig akadó feladatam az oltár körül, hanem szimplán csak segíték a kisebbeknek az egyes feladatok elvégzésében. Ilyenkor közelebb érzem magam az Úrhoz és jobban is hallok a prédikációt, ami gyakran elgondolkodtat. Van, amikor útmutatást kapok, hogy a jövőben mit csinálhatnék másképp.

Mindig kérdezik tőlem, mi szeretnék lenni, ha majd nagy leszek, vagy mikor szeretnék jogosítványt, mik a céljaim és hasonlók. Jelenleg nincs sok tervem a jövőre vonatkozóan, csak általános dolgokat tudnék kiemelni, mint például: legyen meg az érettségim, a nyelvvizsgám, sikeresen bekerüljek az egyetemre és hasonlók.

Mostanában a szakma terén a védői pályán gondolkodtam. Mindenképp egészségügyben szeretnék a jövőben elhelyezkedni és jelenleg ezt az irányt tartom legoptimálisabbnak számomra. A jelenlegi példaképem a szakmában az iskolám védőnője, mert nagyon sokat inspirált engem a hozzáállásával, a kedvességével és kitartásával a munkája és az emberek iránt és tudom, hogy rá is számíthatok, ha bármi gondom lenne az életben. Mindig is egy olyan munkát szerettem volna, ahol embereken tudok segíteni, akár közvetlenül vagy közvetetten.

Úgy gondolom, eddig sok mindent megtapasztaltam az életemben, jót és rosszat és ezek által tudtam fejlődni lelkileg. Még hosszú út áll előttem, tele új dolgokkal, kihívásokkal, és lehetőségekkel és remélem, majd egyszer igazán megtalálom Istent az életemben.

Remélem tudtam valamit átadni az életemből ezzel az írással vagy akár csak jobban megismert engem, és úgy tartom, hogy a legkisebb dolgokban is érdemes Isten jelenlétét keresni, mert minden, ami Tőle származik, az csak jó és számunkra hasznos lehet.